

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပြာပင်

အလွမ်းများစွာနဲ့ချစ်သူလှယ်ချင်း

အစကတည်းက တွယ်တာမှု သံယောဇဉ်ကြီးကို ဖြတ်နိုင်ခဲ့ရင် အ
ကောင်းသားပါလားကွယ် ...

အခြေမခိုင်တဲ့ တိုင်ကို ချည်နှောင်ချင်နေမိတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ
အပြစ်တင်လို့ မဆုံးတော့ ...

ဘယ်သူ့ကိုမှ လည်း အပြစ်မတင်ချင်တော့ပါဘူးလေ ...

တစ်ဖက်သတ်အချစ်ကိုပဲ အပြစ်တင်ရမှာ လား ...

ဒုတ်ဆာ ...

နင့်ကို ငါ သိပ်ချစ်တယ် ...

ညစ်ညစ်ကျယ်ကျယ် ပေတေတေနဲ့ နင့်ကို ဘာလို့ ချစ်မိသွားရပါလိ
မ့် ...

နင်ကလည်း ငါ့ကို ဘယ်လိုမှ ကြည့်မရတဲ့ ခင်ဘုတ် ... ငှက်ဆိုးမလို့
အမြဲခေါ်နေတာကို ဘာလို့ မနာနိုင်ဘဲ နင့်ကို ချစ်မိသွားပါလိမ့် ...

တကယ်ဆိုရင် ... နင်နဲ့ ငါက ဘယ်လိုမှ ပေါင်းစပ်လို့ မရနိုင်တဲ့ ဓ
မ္မာသောကသားတွေပဲလေ ...

အပိုင်း (၁)

သိပ်ခက်တာက နင် ...

နင့်ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းမှာ နီးနီးနားနားကစား
ဖော်မရှိတော့ ...

ငါ့ကိုပဲ ကစားဖော်လုပ်နေတာပဲ ...

ငါက နင့်ကစားဖော် ... ပြီးတော့ မွေးနေ့နှစ်တူ ... နင်က ဆင်၊ ငါက
ကြွက် ... ငါ့အဖေ နဲ့ အမေက နင့်အဖေဌာနက အမှုထမ်းတွေ ...

အဲဒီတော့ အဖေနဲ့ အမေဆိုတာ လက်ညှိုးညွှန်ရာကို လှုပ်ရှားသွား
လာနေရတဲ့ လက်အောက် ငယ်သားတွေဖြစ်နေတော့ ငါကလည်း အလို
လို နင့်လက်အောက်က ငယ်ကျွန်တော်ရင်းပဲပေါ့ ...

ငယ်ငယ်ကတည်းက နင့်ရဲ့ စကားတစ်ခွန်းကိုပဲ ငါ အလေးထားခဲ့
တာ ကြီးတဲ့ အထိပဲ ...

နင်ခေါ်ပြီဟေ့ဆိုရင် အမေခိုင်းထားတဲ့ အလုပ်ရော ဘာသောနားမ
လည်ဘူး ... လုပ်လက်စ တွေအားလုံးပစ်ပြီး နင့်နောက်လိုက်လာတာ
ဘာလို့လဲ ...

အကျင့်တစ်ခုလို ဖြစ်နေတာပေါ့။

"ခင်ဘုတ် ... မပြီးသေးဘူးလား ... ကျောင်းချိန် နီးပြီလေ ကွာ"

"ပြီးပါပြီ"

သနပ်ခါးကို ပါးပေါ်တင်ရုံရှိသေးတယ် ... အိမ်ရှေ့က ခေါ်သံကြောင့်
အမြန်ဆုံးလိမ်းချလိုက် ပြီး အင်္ကျီကပျာကယာဝတ်လို့ ...

"ပြီးပြီသာဆိုတယ် ... ခုထက်ထိ ထွက်မလာသေးဘူး ... အသံက သာ ကြားနေရတယ်"

"အေးပါ ... လာပါပြီ ... စာအုပ်ထည့်နေလို့ ပါ"

"ဘယ်တော့မှ အဆင်သင့်မဖြစ်ဘူး ... သူ့ကိုပဲ စောင့်နေရတာ"

လူကြီးတစ်ယောက်လိုပဲ တဗျစ်တောက်တောက်ပြောနေသည် ကို အမေက ပြုံးကြည့်ကာ ...

"မိန်းကလေးဆိုတော့ သနပ်ခါးလိမ်းတာက ပိုသွားတာပေါ့"

"နောက်ဆိုရင် စောင့်မနေတော့ဘူး ... ထားခဲ့တော့မယ်"

ကြိမ်းဝါးတော့ နေ့စဉ်ပေမယ့် တစ်ခါမှ တော့ မထားပစ်ခဲ့တာကို ရိုး အိစ္စာဖြင့် ကြားနေရ သဖြင့် ထုံပေပေ ဖိုသီဖတ်သီနှင့် လမ်းရောက်မှ ခေါင်းဖြီးကာ အင်္ကျီကြယ်သီးပြည့်စုံအောင်တပ် တာကို ဘယ်တော့မှ ကြည့်လို့ မရဘူးပေါ့ ...

ရှေ့ခန်းကနေ ကိုယ်ကို တစ်ခြမ်းစောင်းကာ နောက်လှည့်ကြည့်ပြီး အပြစ်တင်မဆုံးတော့ ... ကျောင်းရောက်သည် အထိ ပွစိပွစိနဲ့ ...

"သနပ်ခါးလိမ်းထားတာကလည်း ပတ်ကျို ပတ်ကျိုနဲ့ ... လုံးဝ မလှဘူး"

"ငါ ... မေမေ့ကို ကူနေလို့ ပါဟာ"

"ကြိုတင်ပြီး လုပ်ထားပေါ့"

"အမေက ဈေးသွားတာ နောက်ကျတာကိုး"

"နောက်ဆိုရင် စောစောသွားခိုင်းလိုက်"

"ရမလား ... ငါ မပြောရဲဘူး"

"အဲဒါဆို ငါပြောမယ်"

"အေး ... နင်ပြောရင်လည်း ငါ့အမေက အေးအေးဆိုပြီး နောက်ရက် တွေမှာ ဒီအတိုင်းပဲ ..."

ခင်ဘုတ်၏ ဆင်ခြေစကားကြောင့် ဒုတိယ ဦးနှောက်ခြောက်သွား တယ်ထင်ရဲ့ ...

အဆင်ပြေမှုများ ဖြင့် လိုတရနေတဲ့ နင့်အတွက်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး မရဘူးဆိုတဲ့ စကား အတွက်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်မိမှာ ပဲနော် ...

မိဘကို ဝိုင်းကူနေရတယ်ဆိုတာကို နင် ဘယ်နားလည်မှာ လဲ ဒုတိယ ...

အိမ်ဖော်သုံးလေးယောက်နဲ့ စီးစရာဖိနပ်ကိုတောင် ခြေထောက်ထဲ ရောက်အောင် သွင်းပေး ကြတဲ့ ရွှေအိမ်စံမင်းသားလေး တစ်ပါးပဲလေ ...

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... နောက်တစ်ခါ ငါးမိနစ်ထက် ပိုမစောင့်တော့ဘူး ... နင့်မျက်ခုံးမွေးက သနပ်ခါးတွေ ခြစ်ပစ်စမ်းဟာ ... ရွံစရာကြီး"

"သွားပွတ်တံ မပါဘူး"

"လာ ... ငါ ဘောပင်ဖင်နဲ့ ခြစ်ပေးမယ်"

"အမလေး မလုပ်ပါနဲ့ ... ငါ့ဘာသာ ငါ့လက်နဲ့ ခြစ်ပါ့မယ့်"

နင်က ငါ့မျက်ခုံးမွေးတွေကို လက်သည်းနဲ့ ခြစ်ထုတ်နေတာကို လည်ပြန်အောင် စူးစိုက်ကြည့် ပြီး ...

"နင့်မျက်ခုံးမွေးက အထူကြီးပဲ ... လက်သည်းနဲ့ ကုတ်ထုတ်တော့ ကျွတ်ကုန်မှာ ပေါ့ဟာ"

"နင်ကလောနေတာကိုး"

"အေး ... နောက်တစ်ခါဆို နင့်မျက်ခုံးမွေးခြစ်ဖို့ သွားပွတ်တံကို လွယ် အိတ်ထဲထည့်လာခဲ့ ... ကြားလား"

"အင်း"

ငါတို့ နှစ်ယောက်ဟာ သိပ်ရယ်စရာကောင်းတာပဲ ...

နင်ပြောသလို ငါ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါဘူး ... ဒီလိုပဲ ငါ့မျက်နှာက သနပ်ခါးဘဲကျား နင်ပြောမှ ငါကလက်သည်းနဲ့ ကုတ်ထုတ်တာပဲ ...

နင်ကလည်း ငါးမိနစ်ထက် ပိုမစောင့်ဘူးဆိုပေမယ့် ငါ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ထားမသွား ပါဘူး ... စူပူပူနဲ့ စောင့်နေတာချည်းပါပဲ။

သူငယ်ချင်း ... ဒုတ်ဆာ ...

နင့်ဘဝမှာ ငါမရှိလို့ မဖြစ်ဘူးနော် ... ဒါပေမဲ့ ငါ့ဘဝမှာ နင်မရှိလို့ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်တာပဲ ... ငါ့မှာ ညီအစ်ကို မောင်နှမနှစ်ယောက်နဲ့ ငါ့အဖေနဲ့ အမေတို့ ရဲ့ နွေးထွေးတဲ့ အရိပ်က အားလုံး ပြည့်စုံပါတယ် ...

သင့်တင့်တဲ့ ငွေကြေးနဲ့ မရှိမရှားဘဝလေးမှာ အားလုံး ပြည့်စုံလုံလောက်နေပါတယ်။ အေးချမ်းပျော်ရွှင်မှုလည်း ရှိပါတယ် ...

နင်က တစ်ဦးတည်းသောသား ... ငွေကြေးပြည့်စုံလုံလောက်ပြီး အလျှံပယ်ဖြစ်နေတာပဲ ... ဒါပေမဲ့ နင်တို့ မှာ ဘယ်တော့မှ မငြိမ်းချမ်းနိုင်ဘူးနော် ...

နင်တို့ ရဲ့ မငြိမ်းချမ်းတဲ့ ပူလောင်မှုတွေက ငါတို့ မိသားစုကို အဖျားလာပြီး တိုက်ခတ်လာနေ တာက ခက်တယ် ...

ငါ ငယ်ငယ်ကတည်းက သိရသလောက်ဆိုရင် ငါ့အမေကို နင့်အမေ
က အကူအညီတောင်း သလိုနဲ့ အမြဲခိုင်းနေတာရယ် ...

နင့်အဖေရဲ့ ခြေမငြိမ်မှုတွေကို ငါ့အမေက အမြဲထောက်လှမ်းရေးလုပ်
ပေးရတာရယ်တွေ ... အမေနဲ့ က အဲဒီ နင့်အဖေရှုပ်တဲ့ ပြဿနာကို လို
က်ပြီး ဖြေရှင်းနေရတာ ခဏခဏပဲ ...

ငါ့အစ်ကိုကဆိုရင် နင့်အဖေကို ကွယ်ရာမှာ နှာဘူးရှူဆေးတောင့်နဲ့
ပြောပြောနေတာ ငါ မှတ်မိသလောက်ပဲ ...

ဒုတ်ဆာရယ် ...

နင့်အဖေရဲ့ လူမှုအရုပ်အထွေးမုန်တိုင်းက နင်တို့ အိမ်တင်မကဘူး
... ငါတို့ အိမ်ကိုပါ အဖျားခတ်ရုံမကဘူး ... အလုံးလိုက်ဝင်မွေတာကို ငါ
မှတ်မိနေတယ်လေ ...

(၂)

"ခင်ဘုတ်ရေ ... ခင်ဘုတ် ... သမီး"

နင်တို့ အိမ်က ခေါ်သံကြောင့် ငါ ခေါင်းထောင်ကြည့်မိတယ် ... နင့်
အမေ့အသံ ...

"အသာနေစမ်း ... နင့်အလှည့်ပဲ ... နင် ပြီးအောင်ကစား"

"ဟာ"

နင်နဲ့ ငါ ကုလားမစည်းကစားနေတာ ငါ့အလှည့်ရောက်အောင်လို့ န
င်က တမင်ဒိုးပစ်တာကို လွဲချလိုက်တယ် ... နင့်အမေက ငါ့ကို ခိုင်း
တော့မယ်ဆိုတာ အလိုလိုသိနေတယ်လေ ...

"ခင်ဘုတ်ရေ ... ခဏလေးပါကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ"

"မသွားနဲ့ ... နင်သွားရင် ငါ မကစားတော့ဘူးကွာ"

"မကစားနဲ့ ဟာ ... နင့်အမေ ခေါ်တာပဲ"

နင်က အမေ့အပေါ်မှာ တောင် ညစ်ကျယ်ကျယ် ပေကပ်ကပ်နိုင်တာ
ပဲ ...

နင့်အမေက နင့်ကို တုန်နေအောင်ချစ်သလောက် နင်က သိနိုင်စား

တာပဲ ...

ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ မနိုင်စားရဲပါဘူး ... ငါ့အဖေရဲ့ အထက်အရာရှိ ဆိုတော့ ငါကပါ ကြောက်ရွံ့ရုံသေရမယ်လို့ ငါ့အမေက မှာ ထားလို့ အန် တီခေါ်တာနဲ့ နင် ပြိုင်နေရက်က အတင်း ပြေးလာလိုက်တယ် ...

ငါ မရှိရင် မနေတတ်တဲ့ နင်က ငါ့နောက်က ပြေးလိုက် လာပြီး ...

"မာမိကလည်း ဗျာ ... သားတို့ ကစားနေကြတာကို"

"ခဏလေးပါကွယ်"

နင့်အဖေရဲ့ အငိုမျက်လုံးကိုတွေ့ရကတည်းက ငါရော နင်ရော သဘောပေါက်မှာ ပါ။

အဲဒါက နင်တို့ အဖေကောင်မလေးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ထပ်ရှုပ် နေတာကြားလို့ ငါ့အမေကို အကူအညီတောင်းတော့မှာ ပဲပေါ့။

"ခင်ဘုတ် ... ရီမေ ဘယ်မှာ လဲ"

"အလုပ်ရုံမှာ "

"ဘာလဲ ... ဆီးထုပ်ထုပ်ပြန်ပြီလား"

"ဟုတ်"

"သမီးသိလား"

"ဟင့်အင်း ... သူ ဘယ်သိမှာ လဲ ... သူ့အမေနောက်ကို သူလိုက်သွားတာမှ မဟုတ်တာ"

ငါ့ကိုယ်စား နင်က ကဗျာကယာဝင်ဖြေလိုက်တော့ အန်တီက ငိုမဲ့မဲ့ မျက်နှာနဲ့ ...

"ဆန်နီလေးရယ် ... မာမီသိပ်စိတ်ညစ်နေတယ်ကွာ ... မာမီကို သနားပါဦး"

"မာမီတို့ က ဘယ်တုန်းကများ ပျော်ရတယ်ရှိလို့ လဲ ... အမြဲစိတ်ညစ်နေတာပဲ ... ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီဗျာ"

"ဒီတစ်ခါ မရိုးဘူး သားရေ ... မင်း ဒယ်ဒီက မာမီတို့ ကို ပစ်သွားမယ့်ကိန်းပဲ သိရဲ့ လား ... မင်း ဘာမှ မသိဘူးနော်"

"အမြဲတမ်းပါပဲဗျာ"

"ဒုတ်ဆာ"

အန်တီက သူ စိတ်ကြည်နေရင် ဆန်နီရယ် သားရယ်ခေါ်ပေမယ့် စိတ်မကြည့်တဲ့ အခါကျရင် 'ဒုတ်ဆာ'ရယ်လို့ အသံမာမာနဲ့ မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ ခေါ်တော့တာပဲ ...

'ဒုတ်ဆာ'လို့ ခေါ်ပေမယ့် ဒုတ်နဲ့ တစ်ခါမှ မရိုက်ဖူးဘူး ... ပြီးတော့ ရိုက်စရာဒုတ်လည်း မရှိဘူး ... လက်နဲ့ တောင်မရွယ်ဖူးပါဘူးလေ ...

ငါတို့ မောင်နှမသုံးယောက်သာ ခဏခဏအရိုက်ခံနေရတာ ...

"ခင်ဘုတ် ... အန်တီကိုသွားခေါ်ပေးပါလား ... ဒုတ်ဆာ ပြန်လာမှကစား ... ပြန်လာရင် မာမီက မုန့်ဝယ်ကျွေးမယ်"

"အခုကျွေးပေါ့ ... သား ခင်ဘုတ်နဲ့ လိုက်သွားမယ်လေ ... လမ်းမှာ စနိုးဂျူးဘာစားမယ်"

"ဪ ... အေး အေး အေး"

နင့်အမေက နင့်ဆန္ဒကို မငြင်းပယ်ခဲ့ဖူးဘူး ... ငါထင်တယ် အန်တီရဲ့ အငိုမျက်နှာဟာ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲဘူး ... ရိုးရိုးကလေးစကား

ပြောနေတာ ရယ်မောနေတာတောင် ငိုနေ တယ် ... ငိုနေတယ်လို့ ပဲ
မြင်တယ်လေ ...

အဲဒီလို ယောက်ျားမျိုးကိုရတဲ့ မိန်းမဟာ သိပ်ကံဆိုးတာပဲလို့ အမေ
တို့ အဖေတို့ ပြောဖူးတာပဲ ...

"ရှေ့ ... လာ ... သွားမယ်"

လက်ထဲကို အအေးအိတ်လေးလာထည့်ပေးမှ သတိဝင် လာပြီး အန်
တို့ကို လှမ်းကြည့်မိတယ် ...

အန်တီက ဒီလိုပဲ ဒုတ်ဆာကို မုန့်ကျွေးရင် ငါ့ကိုပါကျွေးတတ်တာပဲ
...

"မြန်မြန်လေးသွားနော် သမီး ... တစ်ခါတည်း အပါခေါ်ခဲ့၊ အချိန်မ
ကုန်ခင်သွားမှ ..."

"ဟုတ်"

ဒါဟာ အထူးမှာ စရာကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး။ အမေနဲ့ အန်တီတို့ က အန်
ကယ့်နောက်ကို ခြေရာ ကောက်လိုက်ကြမယ်လေ ...

အန်ကယ်တို့ ရုံးနားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်စောင့်ရင်း အန်
ကယ်ထွက်တော့ ဘယ်သွား လဲဆိုတာ လိုက်ပြီး ခြေရာခံကြမယ်လေ ...

မထူးဆန်းတဲ့ ကိစ္စပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ ဘာဖြစ်လာဦးမလဲ မသိ
ဘူး။ ခါတိုင်းလို အန်ကယ် က ရှက်ပြီး နောက်ဆုတ်ဦးမှာ ပဲလား ဒါပဲနဲ့
ဆိုရင် စတုတ္ထအကြိမ်မြောက်ပေါ့ ...

"ခင်ဘုတ်"

"ဟင်"

"ငါပြောတာ မကြားဘူးလား"

"ဟင် ... ဘာလဲ"

မှုန်နေတဲ့ ဒုတ်ဆာမျက်နှာကိုလှမ်းကြည့်မိတော့ မကျေမနပ်နဲ့ မှုန်သုန်နေ၏။

"နင့်အမေဆီက ဝေးလား"

"အင်း ... တစ်မှတ်တိုင်ကျော်တယ်"

"နင်က သိပ်လျှာရှည်တာပဲ ... မသိဘူးပြောလိုက်ပေါ့"

"ဟ ... ရမလား ... နင့်အမေက ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးမှာ ပေါ့ ... အစကတည်းက နင့်အမေက ငါ့ကို မှာ ထားတာ ... ငါ့အမေအလုပ်လုပ်တဲ့ နေရာကို သိထားရမယ်လို့ လေ"

"ဟူး ... အဲဒါတွေကြောင့် ဒယ်ဒီက ပြောတာ"

"ဘာပြောတာလဲ"

"အလုပ်မရှိတဲ့ မိန်းမတွေက အတင်းလည်း ပြောမယ် ... ဈေးဝယ်မယ် ... ယောက်ျားနောက် ကို လိုက်ချောင်းပြီး မသင်္ကာဖြစ်မယ်ပေါ့"

"ဟင် ... နင်က နင့်အဖေဘက်က ထောက်ခံနေပါလား ... နင့်အမေကို မသနားဘူးလား"

အထိတ်တလန့်မေးလိုက်တော့ ဒုတ်ဆာက အသံထွက်ရယ်လိုက်၏။

"ဟဲ့ ... တိုးတိုးရယ်ပါဟ ... အရူးကျနေတာပဲ"

"တစ်ခါ နှစ်ခါတော့ သနားစရာကောင်းပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ နင် စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ ... ဒယ်ဒီက မာမို့ကို ဘယ်တော့မှ မပစ်ပါဘူးဟာ ... အပြင်မှာ အဆာပြေမှုန့်စားတာပါကွာ"

"ဘာလဲဟ"

"နင်ဟာ နားထူမဘဲ ခင်ဘုတ်မရာ"

ငါ တကယ်နားမလည်ခဲ့ဘူး ... ဒါပေမဲ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ နားလည်သွားတဲ့ အခါ နင့်ကို သိပ် ကြောက်သွားပြီ ...

အဲဒီတုန်းက ဆယ်နှစ် ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ်မို့ နင်နဲ့ ငါက ကစားဖော် ပဲ ...

ဒါပေမဲ့ နောင် သုံးလေးနှစ်မှာ နင်ရော ငါရော အရွယ်တွေ ပြောင်း လာတော့ အနေဝေးပြီး ရှိန်လာကြတာပဲ ...

ငါဟာ နင့်ကစားဖော်မဟုတ်ပေမယ့် နင်တို့ အိမ်ရဲ့ စီးပွားရေးမှာ တို့ သားအမိက ဝင်လုပ်နေရ တော့ နင်နဲ့ ငါက စကားမပြောဖြစ်ပေမယ့် နေ့တိုင်းတွေ့နေကျတာပဲ ...

ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့ကအကြောင်းနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး နင်တို့ ရဲ့ အိမ်တွင်းမီးပြ သာနာက သိပ်ပူပြင်း တဲ့ ဒဏ်နဲ့ ဝုန်းခနဲ ထတောက်ခဲ့တာပဲလေ ...

သိပ်အံ့ဩဖို့ ကောင်းတာပဲ...

(၃)

"ဒါဟာ ... လုံးဝမဖြစ်သင့်ဘူး"

တစ်ခါမှ ရန်မဖြစ်ဖူးတဲ့ ဖေဖေက သိပ်ဒေါသထွက်ပြီး ဆူပူနေတာကို တအံ့တဩနဲ့ ချောင်မှာ ကုတ်နေမိတယ် ... ကြောက်လည်း ကြောက်တာကိုး ...

"နင့်စနက်လည်း ပါတယ် ရီမေ ... နင်က ဒေါ်မီမီလေးနဲ့ သွားလာပြီး ဒေါ်မီမီလေးလုပ် ချင်တာကို မြှောက်ပင့်ပေးပြီး လိုက်လုပ်နေတာ အခုတော့ မခက်ဘူးလား ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"ကျွန်မက အဲဒီလောက်အထိ လုပ်တတ်မလားအစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုတို့ ရုံးကိစ္စကို ကျွန်မက သိမှာ လား ... သူက သူ့ယောက်ျား နောက်ကို လိုက်ချောင်းမယ်ဆိုရင် အဖော်လိုက်ပေးရုံပါပဲ ... ဒီလို စာရေးတိုင်တာကို ကျွန်မမှ နားမလည်တာ ..."

"နင့်ကို အသိပေးရင် နင်က ငါ့ကို ပြန်ပြောရမှာ ပေါ့"

"ဒါကတော့ ပြောလို့ ဖြစ်မလား ... ကျွန်မက မိန်းမအချင်းချင်း စာနာရမှာ ပေါ့ ... ရှင်တို့ ယောက်ျားတွေက သိပ်ခြေများ တာ"

"ဟေ့ ... သိမ်းကျုံးမပြောနဲ့ ... ငါ ဘာလုပ်လို့ လဲ"

"ရှင်က ငွေမရှိလိုပေါ့ ... ရှိရင် ကျွန်မလည်း အစ်မမီမီလေးလို လိုက်

နေရမှာပဲ"

"တောက် ... မင်းကွာ"

အဖေ့လက်တစ်ဖက် မြှောက်တက်သွား၏။

မေမေ့ခေါင်းလေးပုသွားသလို ငါ့မျက်လုံးထဲမှာ လည်း ပြာခနဲ ဖြစ်သွားတာပေါ့ ...

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ မရိုက်ပါဘူး

"အမယ်လေး"

"မရိုက်ရသေးဘဲနဲ့ အသံထွက်လာတယ် ... တောက် ... ငါကွာ ... မင်း ကျပ်ကျပ်သတိ ထားစမ်း ရီမေ ... သူများ လင်မယားကြား အမှုအခင်းထဲမှာ မင်းပါ ပါသွားလိမ့်မယ်"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မလည်း ကြောက်ပါတယ် အစ်ကိုရယ် ... နောက် မပါတော့ ပါဘူး ... ကျွန်မက အားနာလို့ ပါ"

မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ တောင်းပန်ရှာသော မေမေ့ကိုကြည့်ကာ ဖေဖေ၏ လေသံအနည်းငယ် ပျော့ပျောင်း လာလေသည်။ ။

"အေးပါ ... ရီမေရယ် ... ကြားဝင်ရတာ မကောင်းပါဘူးကွယ် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပေါ့ ... မင်း ဆီးထုပ်သွားထုပ်နေလိုက်ပေါ့ စောစောထွက်သွားလေ ... အဲဒီအခါ မင်းကို လာမခေါ် နိုင်တော့ဘူးပေါ့"

"အို ... အဲဒီအထိလိုက်ခေါ်တာပဲ"

"ဟေ ... မင်းက နေရာပြောထားလို့ ပေါ့"

"အရေးအကြောင်းဆိုရင် နေရာသိထားမှ ဖြစ်မှာ ပေါ့"

"ဒါဆို ကလေးတွေကို လိုက်မပို့ခိုင်းနဲ့ ... မသိဘူးလို့ ပြောလိုက်ပစေ

လေ ... ဘယ်သူလိုက် ခေါ်ပေးတာလဲ"

"ခင်ဘုတ်လေ"

"ခင်ဘုတ်က ကလေးပဲ ... ဘာလို့ ခင်ဘုတ်ကိုမှ ပြောထားရတာလဲ"

ဖေဖေ၏ ဒေါသမီးပွားက ငါ့ဆီလွင့်လာမှာ စိုးလို့ ချောင်ထဲမှာ ပူနေရတာ အသက်တောင် မရှူရဲဘူး ... ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက ငါ့ကိုချစ်တော့ မဆူပါဘူးဆိုတာ သိပေမယ့် ငါကြောက်တယ် ...

"ဪ ... ဒီအငယ်မဘဲ သုံးလို့ ရတာကိုး ... ကျန်တဲ့ အကြီးနှစ်ယောက်က သူတို့ ကျောင်းစာ နဲ့ သူတို့ ကိစ္စနဲ့ မြင်တောင် မမြင်ရဘူးလေ ... ပြီးတော့ အမေအလုပ်လုပ်တဲ့ ဆီကို ဘယ်တော့မှ လိုက်ရိုးထုံးစံ မရှိပါဘူး"

ဖေဖေ၏ မျက်လုံးများက ငါ့ဆီကိုရောက် လာပြီး စူးစူးကြည့်တာ

"သမီးလေးနော် ... နောက်တစ်ခါ မေမေရဲ့ အလုပ်ကို သိတယ်လို့ မပြောရဘူးနော် ... မသိဘူးလို့ သာပြောလိုက် ... အရေးအကြောင်းဆိုရင် သိရအောင်လို့ သာပြောထားတာပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့"လို့ သာ ပြောပြီး ကတိပေးလိုက်ပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ အန်တီက မျက်ရည်တွေတွေကျပြီး တောင်းပန်တော့ ...

တစ်ကြိမ်က နှစ်ကြိမ်ရှောင်ဖယ်နေလို့ မရတော့ဘူးပေါ့ ...

"အန်တီကို သနားပါ သမီးရယ် ... အခု အန်ကယ်ကြီးကို ခြောက်တစ်နဲ့ အမှုဆွဲထားပြီး ထောင်ချထားတယ် ... အန်တီခေါင်းတွေ မီးတောက်နေပြီ ... ရှေ့နေဆီသွားရဦးမယ်"

လူကြီးတွေကိစ္စကို နားမလည်ပေမယ့် မေမေက ဖေဖေကို ပြောပြ
နေတာကြားရတာတော့ ဒီလိုဖြစ်တာတွေအားလုံးဟာ အန်တီစနက်ပဲ
လို့ ပြောတာပဲ ...

အန်ကယ်က မိန်းမရှုပ်ပေမယ့် မယူဘူးတဲ့ ... ဒါပေမဲ့ အခု တစ်
ယောက်မှာ တရားဝင်လက် ထပ်ထားလို့ အန်တီဒေါသထွက်ပြီး လျှော
က်ရမ်းနေတာပဲ ...

ရမ်းတာက ရိုးရိုးမရမ်းဘဲ ရုံးမှာ အလွဲသုံးစားလုပ်ထားတဲ့ ကိစ္စတွေ
ကို ပီပီရီရီရီနေပြီးမှ အားလုံး ဖော်ကောင်သွားလုပ်တော့ ထောင်ကျသွား
ရောပေါ့ ...

ဒီတော့မှ အန်တီက ပြေးလွှားနေရတယ်လေ ... အရူးမီးဝိုင်းပါပဲ ...
နင့်ကိုယ်တိုင်က နင့်အမေအတွက် စိတ်ပူပြီး ငါ့အမေရှိတဲ့ နေရာကိုသွား
ကြဖို့ တိုက်တွန်းနေတော့တယ် ...

"နင့် အမေရှိတဲ့ နေရာကို နင်သိပါတယ် ခင်ဘုတ်ရယ် ... နင့် အမေ
က မပြောဘဲနဲ့ တော့ မသွားဖူးပါဘူးဟာ ... မာမီသနားပါတယ် ... လာ
... သွားခေါ်ကြရအောင်"

ငါ မငြင်းသာတော့ဘူး ... နင်တို့ အိမ်ရဲ့ အခြေအနေက တစ်လအ
တွင်းမှာ ပြောင်းလဲသွား တာပဲ ... နင့် ဒယ်ဒီက နင့်မာမီကို ကွာရှင်းဖို့
လုပ်နေတာရယ် ...

ဘယ်လိုမှ ရုပ်သိမ်းလို့ မရတဲ့ အမှုအတွက်
ရင်ဆိုင်နေရတာရယ်ကြောင့် ရူးမတတ်ခံစား နေရတယ်တဲ့ ...

ကိုယ်မွေးတဲ့ မီးက ကိုယ်ပဲပြန်လောင်နေတာလို့ ဖေဖေက ပြောတ
ယ် ...

နောက်ဆုံးတော့ အားကိုးအားထားအဖော်ဖြစ်တဲ့ အမေကပဲလိုက် ပေးနေရတော့တယ် ...

ည မိုးချုပ်တဲ့ အထိပေါ့ ...

ဖေဖေဘာမှ မပြောတော့ဘူး။ ပြောလို့ လည်း ရမှ မရတော့တာ။

နောက်တော့ ပွေလွန်း ရှုပ်လွန်းတဲ့ နင့်အဖေအပြစ်လား ... မစဉ်း စားဘဲရမ်းတဲ့ နင့်အမေ အပြစ်လားတော့ မသိဘူး ... နောက်ဆုံးမှာ နင့် အဖေက ထောင် ငါးနှစ်ကျပြီး နင့်အမေနဲ့ ကွာလိုက် တာရယ် ... နင့်အမေ ဆီမသွားဘာမှ မကျန်တော့တာရယ်ကိုသိတဲ့ ငါ့အမေ ခေါင်းချင်းဆိုင်ကြတယ် ...

ငါ့အဖေကလည်း ဝင်ကူညီရတော့တာပေါ့ ...

ငယ်ငယ်ကတည်းက သူဌေးသမီးဖြစ်တဲ့ နင့်အမေက ခြေမွေးမီးမလောင် လက်မွေးမီး မလောင်နဲ့ ဘာမှ မလုပ်တတ်ခဲ့ဘူး ...

ကံကောင်းချင်တော့ အမေလုပ်တဲ့ ယိုစုံလုပ်ငန်းကလည်း ပိုင်ရှင်က လုပ်ငန်းများ နေတာမို့ ဖျက်ချင်နေတာနဲ့ ဝယ်လိုက်ပြီး အဲဒီလုပ်ငန်းက နင်တို့ အိမ်ဘေးက မြေကွက်လပ်မှာ ရောက်လာတော့ တာပဲ။

ငါ့အမေက ခေါင်းဆောင်ပေါ့ ...

နာမည်ရပြီးသားရယ် ...

ကျွမ်းကျင်အလုပ်သမားတွေရှိပြီးသားရယ်ကြောင့် ထင်တာထက် ပိုအဆင်ပြေသွားတယ် ... အဲဒီထဲမှာ ငါကလည်း အဆစ်ပါသေးတယ် ... ငါတို့ သားအမိက အမိကပဲ ပေါ့ ...

"ခင်ဘုတ် ... လာ ကစားမယ်လေ"

"ငါ ... တံဆိပ်တုံးသွားအပ်ရဦးမယ်"

"နင်ကလည်း ... လူကြီးကျနေတာပဲ ... နင်ပဲလုပ်နေရတာပဲ"

"ခဏလေးပါဟာ ... ဆီးထုပ်ထုပ်နေတုန်း တံဆိပ်က ကုန်သွားလို့ ပါဟာ ... တံဆိပ်တုံးက လည်း ပျောက်နေတာနဲ့ အသစ်ပြန်လုပ်ရမှာ မို့ ပါ"

နင်ဆွဲမထားခင် နင့်အနားက ပြေးထွက်သွားပြီး ငါလုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်ကို မြန်မြန်လုပ်တာပဲ ... နင်နဲ့ အဖော်လုပ်ပေးမလို့ ပါ။

ဒါပေမဲ့ ငါပြန်လာတော့ နင်က လမ်းထဲက ကောင်လေးတွေနဲ့ ဂေါ်လီရိုက်နေပြီ ...

အဲဒီကတည်းကစပြီး ငါက နင့်မာမီ စီးပွားရေးမှာ ဝိုင်းလုပ်ရလို့ မကစားဖြစ်တော့သလို ...

နင်ကလည်း အရင်ကလို အိမ်တွင်းပုန်းပျော့ညံ့ညံ့ကောင်လေးမဟုတ်တော့ဘဲ လမ်းထဲက ကောင်ကလေးတွေနဲ့ ကစားတတ်နေပြီပဲ ...

ဒါပေမဲ့ နင်နဲ့ ငါ အမြဲတွေ့နေကြတာပဲ ... ကျောင်းမှာ ရယ် အိမ်မှာ ရယ် ... စာကျက်ချိန်မှာ ရယ်ပေါ့ ...

နင်နဲ့ ငါက ထာဝရ သူငယ်ချင်းတွေပါပဲဟာ ...

(၄)

အရွယ်ကို အချိန်က တဖြည်းဖြည်းဖဲ့ယူနေတော့ နင်နဲ့ ငါကလည်း
အရွယ်ရဲ့ ဟန့်တားမှု ကြောင့် ရှိန်သွားကြတယ်လေ ...

အလုပ်များ လွန်းတဲ့ ငါနဲ့

အပေါင်းအသင်းများ နဲ့ အလည်လွန်နေတဲ့ နင့်ကို ဘယ်လိုလုပ်တွေ့
နိုင်ကြမှာ လဲ ...

"ခင်ဘုတ် ... သီရိမင်္ဂလာဈေးကို ဒီနေ့သွားလိုက်ဦး ... ရှောက်သီးနဲ့
သံပရာသီးသွားဝယ်ဦး ... မြအေးကိုခေါ်သွားလိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ငါ့အမေက အရွယ်ရလာသလို အုပ်ချုပ်မှုနဲ့ ယိုအစပ်အဟပ်ကို အန်
တီက လက်မလွှတ်ချင် သလို ဈေးဝယ်ပြီး အထုပ်တွေလိုက်ပို့တဲ့
အခါမှာ ငါ့ကို လက်မလွှတ်နိုင်ဘူးလေ ...

"ခင်ဘုတ် ... ဒီနေ့ အထုပ်သစ်တွေချပြီး အဟောင်းတွေ ပြန်သိမ်းခဲ့
လိုက် ... မရမ်းသီးအစုံ တွေက ပြန်သိမ်းမှ ရတာ ... ပိုလည်း ပိုနိုင်ပါတ
ယ်လေ ... အပြိုင်တွေက သိပ်များ နေတာပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အစုံတွေမကုန်တဲ့ ဆိုင်ကို အခြောက်ပြန်ပေးခဲ့နော် သမီး"

အန်တီက ကိုယ်တိုင်မလုပ်ပေမယ့် အရာရှိကြီးရဲ့ ကတော်ပီပီ စီမံခန့်ခွဲမှုအတတ်ပညာကတော့ ကောင်းကောင်း ရတယ် ... စာရင်းဇယားကလည်း ကျွမ်းတယ်လေ ...

ငါ စာမေးပွဲအောင်တော့ ငါ့ကိုယူခိုင်းတဲ့ ဘာသာကလည်း စာရင်းကိုင်တဲ့ ...

"သမီး ... စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနဲ့ တိုးတက်ကြီးပွားလာအောင် လုပ်လို့ ရတယ်လေ ... အဓိက စာရင်းအင်းနိုင်နင်းကျွမ်းကျင်ဖို့ ပဲ ... ဒါမှ စီးပွားရေး ပရမ်းပတာမဖြစ်မှာ ပေါ့ကွယ် ... ဒုတိယကတော့ ယူခိုင်းလို့ မရပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ ဓာတုဗေဒယူပေးတာကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ရမယ် ... ဒါမှ အန်တီတို့ အချဉ်ထုပ်တွေ အစပ်အဟပ်ကို သူက စမ်းသပ်စစ်ဆေးပေးမှာ လေ"

နင့်အမေရဲ့ ရေရှည်စီမံကိန်းတွေကြားမှာ ငါရော ... နင်ရော မျောစေပေမယ့် နင်ကတော့ ဇွတ်အတင်းရုန်းထွက်နေရော ...

"ဟေ့ ... ခင်ဘုတ်"

"အာ ... ဒုတိယရာ ... လန့်လိုက်တာ"

အဝေးသင်ယူရင်းက စီးပွားရေးလုပ်နေတဲ့ ငါ့ကို ဘယ်နေရာမှာ ပဲတွေ့တွေ့ နင့်ဆိုင်ကယ်လေး ရပ်ပြီး ခေါ်ရှာတယ်လေ ...

ဒါပေမဲ့ ငါ တစ်ခါမှ မစီးခဲ့ဘူး ...

"လာ ... ကျောင်းသွားမလို့ မဟုတ်လား ... ငါ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ"

"ရပါတယ်"

"နေပူပါတယ်ဟာ"

"ငါ မစီးရဲဘူး"

"ဖြည်းဖြည်းမောင်းပေးပါ့မယ်"

"ဟင့်အင်း ... ငါကြောက်တယ်"

"နင်ဟာလေ"

စိတ်မရှည်သော အမူအရာနှင့်ဆိုင်ကယ်ကို စက်နှိုးလိုက်ပြီး အသံကျယ်ကြီးထွက်အောင် လက်ကိုင်ဂီယာကို အတင်းလှည့်ပြီး ...

"အဘွားကြီး ... ဘွားဘွားကြီး ... နင် မလိုက်တာဘဲ ကောင်းပါတယ် ... ဟိုရှေ့မှာ မချော တွေ လိုက်လိမ့်မယ် ... တွေ့လား ... အပျင်းပြေ ကောက်တင်သွားဦးမှ "

တကယ်ပါပဲ ... ငါနဲ့ သင်တန်းအတူတူသင်ဖူးတဲ့ ခေတ်ရှေ့ပြေး ပိန်ပိန်ပါးပါး မော်ဒန်မလေး နှစ်ယောက်နားမှာ ဆိုင်ကယ်ရပ်ပြီး တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းစကားပြောရင်းက သူ့နောက်က ထိုင်ခုံအမြင့် ဟာ နှစ်ယောက်အတူထိုင်လိုက်ကြပြီး ပါသွားလေရဲ့ ...

ဒုတ်ဆာက ငါ့ကို လက်မြှောက်ပြသွားတယ် ...

အံ့ရော ... ခဏလေးရောပြီး သူ့ဆိုင်ကယ်နောက်ကို စီးရဲတယ်နော်

...

ငါ မစီးရဲဘူး ဒုတ်ဆာ

နင်နဲ့ ငါက အရွယ်ရောက်နေကြပြီလေ ... အမြင်မတင့်တယ်ဘူးပေါ့

...

နောက်အပတ်မှာ အဲဒီ မမနှစ်ယောက်က ငါ့ကိုလာရောတယ် ...

"နင့်အစ်ကိုက ဒေးကဆို"

"အစ်ကို"

"နေနောင်ထွဋ်ဆိုတာ နင့်အစ်ကိုလား"

"ဪ ... အင်း"

နင် ဖြီးလိုက်တာကို ငါကပါ ဝင်ညာလိုက်ရပြီပဲ

"ဘာမေဂျာလဲ"

"ဓာတုဗေဒ"

"အင်း ... ဟုတ်သားပဲ ... သူက အမှန်တွေပြောတာပဲ ... မသိဘူး ...
တို့ ကိုလာလို့မို့နေ တယ်ထင်နေတာ ယောက်မရဲ့ "

ကျောထဲစိမ့်သွားတာပဲ ... ယောက်မတဲ့ ... သူတို့ နှစ်ဦးက အဝတ်ရဲ
ရဲ ... အသွားအလာရဲရဲ ... စကားရဲရဲနဲ့ နင့်ကို သဘောမတူနိုင်ဘူး ဒုတ်
ဆာ ...

နင့်အတွက်ကို အဲဒီလောက်ရဲတင်းတဲ့ မိန်းမတွေနဲ့ မငြိစေချင်ဘူး ...

ဒီအတွက်နဲ့ ငါက တကူးတက အချိန်တွေအပုပ်ခံပြီး ညနေဘက်
ခြောက်နာရီမှာ ငါ့အိမ် ဘက်မကူးဘဲ နင် ပြန်လာတဲ့ ည ကိုးနာရီအထိ
စောင့်နေမိတယ်လေ ...

ဒါပေမဲ့ ငါ စောင့်နေတဲ့ နေ့မှာ ပဲ နင်က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကာရာအို
ကေသွားဟစ်နေလို့ ကိုး နာရီခွဲအထိ မပြန်လာသေးဘဲ ညဉ့်နက်နေလို့
ငါပြန်လာခဲ့ရတယ် ...

"သမီး ... ဒုတ်ဆာ ပြန် လာပြီလား"

"မလာသေးဘူး မေမေ ... ကာရာအိုကေဆိုင်ရောက်နေတယ်လို့
ပြောတာပဲ"

"အင်း"

မေမေ့ထံမှ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချသံကို ကြားရသဖြင့် ငါက တံခါးပိတ်နေရာက

"ဘာဖြစ်လဲ မေ"

"ဪ ... သားတစ်ယောက်ဆို ဆိုသလောက်ပါပဲလေ ... ဘာမှ အားမကိုးရဘူး ... မမမိ သနားပါတယ် ... ယောက်ျားကလည်း ထောင်ကထွက်လာတာ သူ့ဇာတိကိုပြန်သွားပြီ ... သားကို တောင် လှည့်မကြည့်ဘူး ... မကိုခင်မှ ဥကိုခင်တာပဲလေ"

"ဟုတ်တယ်နော် ... ဒုတ်ဆာက သိပ်ပျက်စီးနေတာပဲ ... သူ့ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ ဆိုရင် ကောင်မလေးတွေက အမြဲပါတယ် ... သူက သမီးကို ညီမလို့ ပြောထားတော့ ယောက်မအခေါ်ခံနေရ တာပေါ့"

မေမေက ငါ့ကို စူးစမ်းသလိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းရှည်ကြီးချကာ ...

"တော်သေးတာပေါ့လေ ... သမီးလေးအပေါ်မှာ တော့ တကယ့်ညီမလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ရှာသားပဲပေါ့"

မေမေက ငါတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ခင်မင်မှု သံယောဇဉ်ကို အမြဲစူးစမ်းပြီး လေ့လာအကဲခတ်နေတာ ကို ငါသိပါတယ် ...

နင်ကလည်း ငါ့အပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှ မပြောင်းလဲသလို ငါကလည်း နင့်အပေါ်မှာ ပြောင်းလဲမှု မရှိပါဘူး ... နင်ဟာ ငါ့သူငယ်ချင်းပါပဲ ...

"သမီးကလည်း သူ့ကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လို သဘောထားလို့ သူသမီးတို့ ကျောင်းက ရှုပ်နေတဲ့ ကောင်မလေးတွေနဲ့ မတွဲရအောင် သတိပေးမလို့ ပါ"

"ဪ ... သမီးရယ် ... သူကိုယ်တိုင်ကရော ရိုးရိုးသားသားလား"

မေမေစကားက ငါ့ရင်ကိုထိမှန်ပြီး ရှက်စနိုးနဲ့ မလုံမလဲပြီးလိုက်ရတယ်။

"ဪ ... မေမေရယ် ... ဒါတော့ ဒါပေါ့လေ ... ဒါပေမဲ့ ဓားခုတ်ရာ လက်ဝင်လျှိုသလို ဖြစ်မှာ စိုးလို့ လေ ..."

"အမလေး ... ဒုတ်ဆာကလည်း ပြီးသားပဲ ... ရှောင်လည်း ရှောင်တတ်မှာ ပါ"

"လည်လွန်းတဲ့ ဘီးဟာ"

"သမီးဟာ ... တကယ့်အဘွားကြီးပေါက်စလေးပါလားကွယ်"

မေမေက ရယ်မောပြီး ငါ့ခေါင်းကို ပုတ်လိုက်ရင်းက

"သမီးပုံစံက မပြောင်းဘူးလား"

"ဘာကိုလဲ"

"ဪ ... ဆံပင်ပုံလေ ... တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်နေပြီပဲ၊ အဘွားကြီးအိုလေးလို ဆီရွဲ့ရွဲ့ ကျစ်ဆံမြီးနဲ့ နေလို့ လူမရယ်ဘူးလား"

"ဟာ ... မရယ်ပါဘူး မေမေရာ ... စိတ်အိုက်လွန်းလို့ ... ဘတ်စ်ကားတိုးစီးနေရတာ ဘယ် လောက်ဒုက္ခရောက်သလဲ ... ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထားတော့ မရှုပ်တော့ဘူးပေါ့"

"ငါ့သမီးက အပြင်အဆင်ရိုးတော့ လှတာမပေါ်လွင်ဘူး ... တော်ကြာ အငယ်ဆုံးက အပျိုကြီးဖြစ်နေဦးမယ်"

"ကောင်းတာပေါ့ ... သောကငြိမ်းတာပေါ့ မေမေရယ်"

"မကောင်းတာက အသက်ကြီးလာရင် ကိုယ့်ကို ပြုစုမယ့်သူ မရှိ

တော့ဘူးလေ"

"ဘိုးဘွားရိပ်သာသွားနေမယ်"

"ဟင်း ... ခင်ဘုတ်မ ... အကြိုက်မတွေ့သေးလို့ ပြောသေးတာပေါ့
... သွား ... အိပ်တော့"

"အိပ်လို့ မဖြစ်သေးဘူး မေမေရဲ့ ... ကျောင်းစာလုပ်လိုက်ဦးမယ်"

စာကြည့်စားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်ပြီး တွက်ချက်စရာစာရင်းအင်းစာအုပ်
ကို ထုတ်လိုက်သော်လည်း အာရုံက ဒုတ်ဆာနောက်မှာ
ခဏခဏပါသွားတဲ့ မမနှစ်ယောက်ဆီကို ...
